

Køijun matka

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Teksti: Heini Pensar
Kuvitus: Johan Pensar
ISBN 978-952-28697-4-6

Hei, pieni ystävään, kai keijuihin viel' uskot?
Jos keijun tahdot kohdata, niin tarkkaan ohjeittain noudata.
Kun ummistat sä silmäsi, satuolennot saat seuraksi.
On pörriäistä, korentoa ja monta siivekstä olentoa.
Jos maltat, ole hiirenhiljaa, silloin kuulla voit siiven suhinaa,
Ja nenälläs' nuuhkaiset, tuoksut tunnet taianomaiset.
Kun silmiäs' sitten siristät, keijut taivahalla leikkivät.

Oli varhainen aamu, mutta aurinko oli jo kohonnut taivaalle. Se herätteli lempeästi metsän pikku asukkaat. Pian satumetsässä kuhisi ja kahisi. Metsänväki lepäsi yönsä lehtivuoteissaan, kuka missäkin. Osa makasi metsäpuiden suojassa, toiset kantojen kupeessa. Päivän puuhat aloitettiin kuitenkin joutuisasti, kun yön varjot väistyivät aamuauringon tieltä.

Ensiksi virkosivat metsäkukkaset. Syvään haukotellen ne oikoivat yksi kerrallaan yökasteen kostuttamat terälehtensä. Pian koko metsä komeili kesän kirkkaissa väreissä. Oli pieniä sinisiä kukkia, jotka kasvoivat rykelmissä kallionrinteessä. Päiväsaikaan ne keinuivat kesätuulella ja soittivat kaunista, heleää musiikkia. Siksi niitä sanottiin sinikelloiksi. Punaiset kukat uinuivat nupuissaan metsän laidassa. Niitä kutsuttiin unikoiksi, sillä ne heräsivät aina viimeisenä. Kaikkein kauneimpia olivat valkoiset metsätähdet. Ne olivat saaneet nimensä, koska ne loistivat kuin kirkkaat tähdet auringonvalon osuessa niiden puhtaanvalkeisiin terälehtiin.

Seuraavaksi heräsivät pikkusiivekkäät. Näлкä kurni niiden vatsassa ja kesäkukkasten suloinen tuoksu houkutteli ne ulos pesistään. Ne halusivat osansa kukkien makeasta medestä.

Pikkulinnut availivat ääniään metsäpuiden latvoissa. Niiden liverrys sekoittui suloisesti pörriäisten surinaan. Kuulosti siltä, kuin kaikki metsän siivekkäät olisivat laulaneet yhdessä kuorossa, kukin omalla nuotillaan sulavassa soinnussa keskenään. Siivekkäiden kuoro loi taianomaisen sävelen koko satumetsään.

Metsän siimeksessä oli viihtyisä ja vilpoisa asustella. Maata peitti paksu, pehmeä sammalviitta, joka hyväili kulkijan jalkapohjaa kuin silein sametti. Metsäpuiden vehreä lehtivaippa muodosti oivan suojapaikan satumetsän olennoille. Oksien lomasta metsään pääsi hentoinen tuulenvire, joka vilvoitti sen asukkaita.

Aurinko pilkisti lehtivaipan raosta varovasti metsän hämärään. Sen pienet valonsäteet synnyttivät maahan hilpeitä kuvioita, jotka tuulen henkäys herätti henkiin. Aluksi saattoi nähdä uljaan metsäkauriin laukkaavan tuulen selkää pitkin. Mutta kun tuulen suunta vaihtui, muuttui se ulvovaksi sudeksi tai kuperkeikkaa heittäväksi ketunpojaksi. Pienet auringonsäteet leikkivät kuvajaisten lomassa iloisesti huudahdellen. Ne jatkoivat karkeloaan aina aamuvarhaisesta iltamyöhään ja kuunkierrosta toiseen. Auringonsäteet eivät koskaan uupuneet. Siksi satumetsässä vallitsi ainainen kesä.

Kun taivasta tutki tarkemmin ja katsoi suoraan auringon valoa päin, saattoi pilvipeitteen rakosissa himmeänä erottaa pieniä siroja, miltei läpikuultavia keijukaisia. Ne asustelivat satumetsässä puiden koloissa, mutta auringonnousun aikaan ne kohosivat tanssimaan ja leikittelemään taivaankamaralle. Keijukaiset eleivät satumetsässä omassa keijuvaltakunnassaan. Ihmisten tapaan ne noudattivat valtakuntansa lakeja kuuliaisesti ja nuoret keijut kävivät keijujen koulua.

Mutta toisin kuin ihmisten maassa, keijujen valtakunnassa ei tunnettu ahneutta, vääryyttä eikä pelkoa. Keijumaassa vallitsi rauha ja rakkaus. Eläimet, keijut ja muut metsän olennot elivät siellä sulassa sovussa. Jos joku erehtyi tekemään kepposia, se kyllä huomattiin ja keijuvaltiaat oitis oikaisivat kepposen tekijän kaidalle polulle.

Satumetsässä eleli pieni keijutyttö Ilona. Sinä aamuna Ilona istuskeli mietiskelemässä keijulinnan puutarhassa. Lähempää tarkastellessa saattoi huomata, että hän oli ikävystynyt. Aamuaurinko oli nostanut Ilonan ylös vuoteesta väärällä jalalla. Sen sijaan, että hän olisi pakannut nyyttinsä ja lähtenyt keijukouluun, hän oli ryhtynyt keksimään kepposia, luonnollisesti keijusisaruksiensa kustannuksella. Ensin Ilona oli yllyttänyt nuorempaa sisartaan laistamaan koulutyöstä. Ei keijujen tarvitsisi muuta kuin tekeytyä vilustuneiksi, niin he saisivat varmasti luvan jäädä lehtivuoteisiinsa koko päiväksi. Mutta kun äitikeiju oli tavalliseen tapaan tullut herättelemään heitä, nuorin sisko oli jänistänyt ja todennut olevansa täysin terve.

”Senkin jänis”, ilkkui harmistunut Ilona.

Muiden lähdettyä keijukouluun, Ilona oli jälleen tarttunut tilaisuuteen. Tällä kertaa hän narutti pikkuveljensä lentämään korkeimmalle pilvenhattaralle vannottamalla, että pilven päällä veljeä odotti yllätys. Ilona tiesi hyvin, että veli oli vielä liian pieni lentääkseen kovin korkealle, eikä osannut laskeutua maahan ilman apua. Yllätyksestä innostuneena pikkuveli lähti hyppimään pilven reunalta toiselta yhä ylemmäs ja ylemmäs, kohti kaikkein korkeinta pilvenhattaraa. Päästessään Ilonan osoittamalle pilvelle veli kuitenkin pettyi pahemman kerran. Siellä ei odottanut yllätys, vaan pilven päällys loisti tyhjiyttään. Veli alkoi itkeä pillittää. Ei niinkään pettymystään, vaan sitä, että oli lentänyt kovin korkealle eikä uskaltanut laskeutua sieltä. ”Pelkuri!” huusi Ilona yläilmoihin, kun hän näki veljensä epäröimässä hyppyä pilven laidalta.

Seuraavaksi Ilona sai makeat naurut, kun hän huomasi keijutädin sukivan tukkaansa kammalla, josta Ilona oli salaa katkaissut piikin tai kaksi. Sekös teki tädin tukasta oikean takkupesän.

”Rumilus!” huuteli keijutyttö nurkan takaa tädin yrittäessä selvittää suortuviaan.

Silloin iso koura tarttui Ilonaa niskasta. Keijukoulun vanhempi lehtori oli huomannut Ilonan koltokset ja määräsi tämän arestiin koko loppupäiväksi.

Ei Ilona tietenkään pahaa ollut tarkoittanut pienillä piloillaan, mutta keijujen valtakunnassa ei suvaittu kiusaamista. Nyt Ilona istui arestissa aivan yksin ja murjotti.

Pieni keijutyttö Ilona lähtee auringon tuonpuoleiseen metsään kokemaan suuren seikkailun. Matkallaan Ilona oppii tuntemaan asioita ihmisten tavoin. Hän oppii nälän, janon ja väsymyksen. Hän kokee, mitä on pelko ja miten pelontunteen voi voittaa. Tuonpuoleisessa metsässä Ilona tapaa ihmeellisiä olentoja, jotka tarvitsevat keijun kaltaista ystävää ja hän huomaa tarvitsevansa myös heitä. Keijun matka on kertomus uskosta itseän ja ystävyysvoimaan.

Tarina keijun matkasta syntyi kesällä 2013 perheemme yhteisellä automatkalla Etelä-Ruotsissa, keskellä idyllistä skånelaismaisemaa. Kivikin omenasiideritilojen värittämän maalaistien varrella pikku keijukainen istahti olkapäälleni ja sepitti tarinansa korvaani. Autolla ajaessani sanelin tarinan miehelleni Johanille, joka kirjasi sen lyijykynällä muistivihkoon. Sitten hän kuvitti kirjan valokuvillaan. Malleina toimivat rakkaat lapsemme ja serkkutyttö. Tämä kirja olkoon muistona ja kiitoksena meille kaikille yhteisistä hetkistä hankkeemme aikana. Kiitos myös äidilleni ja ystävälleni Minnalle, jotka ovat antaneet korvaamatonta apua tekstin muokkauksessa.

